

Максі задумливо приклала вказівний палець до підборіддя.

— Я не відмовилася б від святкового весільного торта й великої склянки малинового сиропу — нерозбавленого, будь ласка. Плюс пристойну купу млинців із корицею і цукром та каструлю спагеті з підливкою. О, якось я бачила крізь пляшку, що хтось їв картоплю фрі. На вигляд було дуже смачно! Тож я теж хочу картоплю фрі. Найбільшу порцію, будь ласка. А на десерт... ммм... я ще подумаю.

— Оце так... — я згадала, що ми мали в холодильнику. — Можу дати тобі бутерброд із сиром. Сумніваюся, що є щось іще.

— Хлі-і-іб? — застогнала Максі й зморщила личко, наче вкусила дольку лимона. — Ну гаразд, якщо нічого іншого немає. Але поспіши! Коли я нарешті знову матиму нормальний чарівний пилочок, то зможеш свій хліб із сиром залишити

собі. Тоді я сама їстиму весільний торт і картоплю фрі. Сім разів на день повсякчас.

Я все ще недовіжливо дивилася на фею.

— Досі ніяк не второпаю: чому ти була замкнена в пляшці?

— Спочатку я мушу щось з'їсти, розумієш? Коли голодна, я не можу чітко мислити, — Максї глянула на мене достоту як Барон фон Мурр, коли хотів, щоб його погладили.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Шух! — і з горлечка вирвався фіолетово-бірюзовий стовп диму. За лічені секунди він затуманив усе від стелі до підлоги. Я анічогісінько не бачила, лише чула якесь шипіння. Аж раптом мою кімнату наповнило радісне репетування. Щось на скаженій швидкості кружляло навколо мене, немов божевільна бабка. Я розганяла рукою куряву, аж поки не спромоглася щось побачити.

Просто переді мною, посеред покривала, стрибала й щасливо верещала мінідівчинка з пляшки. Я геть не могла повірити в те, що тут щойно відбулося, тож просто витріщалася на неї. Дівчинка повільно витягнулася від розміру звичайної стирачки й стала завбільшки з кулькову ручку. Я зрозуміла, що досі стояла з роззявленим ротом, і швидко його закрила.

У дівчинки на голові буяла кучма кучерявого рудого волосся, що злітало вгору-вниз із кожним її

